

De Vloek van Chronister

Van dezelfde auteur:

Chronisters Klif
De Laatste Chronister
Maanwees

Simone van der Steeg

De Vloek van Chronister

De Vloek van Chronister

Eerste druk april 2012

Tweede druk januari 2016

© 2012 Simone van der Steeg

Alle rechten voorbehouden

Auteur: Simone van der Steeg

Druk: Brave New Books

Omslagbeeld: Tiffany Peters

Omslagontwerp: Simone van der Steeg

Binnenwerk: Simone van der Steeg

ISBN 978 94 021450 7 6

NUR 285

www.simonevandersteeg.nl

Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd door middel van druk, fotokopieën, geautomatiseerde gegevensbestanden of op welke andere wijze ook zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

Voor oom Dick

Bedankt voor
al uw lieve woorden.

PROLOOG

Ik zag hoe hij zich richting de klif bewoog. Ik hoefde zijn gezicht niet te zien om zijn aarzeling op te merken. Die was duidelijk zichtbaar, in zijn tred.

Was hij dan werkelijk zo bang om te sterven? Had hij werkelijk een reden om te blijven bestaan? Was hij dan echt iets gaan voelen voor dat onnozele meisje dat naast hem woonde? Ik kon een spottende grijns niet onderdrukken. *Belachelijk!*

Ik zag hoe hij dichterbij kwam. Nu kon ik zijn gezicht duidelijk zien. Zijn gezicht, dat zo angstaanjagend veel op het mijne leek.

Ik zag angst in zijn ogen, gevolgd door verdriet en pijn. Hoewel ik die emoties herkende, had ik ze al jaren niet meer gevoeld. Niet echt, tenminste. Mijn mondhoeken kropen omhoog van voldoening bij het zien van zijn gezichtsuitdrukking.

Stilletjes sloop ik achteruit, verder het bos in. Ik moest zorgen dat hij me niet zou zien.

Een tak kraakte onder mijn voet en abrupt bleef ik staan. Toen ik zag hoe hij zijn ogen sloot, wist ik dat hij nog steeds dacht dat hij alleen was. Ik zag hoe hij zich zonder enige aarzeling voorover liet vallen, de afgrond in.

Ik had geweten dat dat zou gaan gebeuren. Ik had er zelfs op gewacht, maar toch durfde ik me nog niet te bewegen. Ik spitste mijn oren, maar natuurlijk zou ik niets anders kunnen horen dan het geluid van de wind en de zee.

Na enkele minuten durfde ik me weer te bewegen. Ik sloop uit mijn schuilplaats en liet me op mijn knieën zakken, aan de rand van de klif. Voorzichtig ging ik op mijn buik liggen, zodat ik over de rand naar beneden kon kijken. Ik onderdrukte een kreet van woede.

Hij leeft nog!

Ik zag hoe hij voorzichtig overeind kwam. Hij klopte zijn lange, zwarte jas af en even leek hij gedesoriënteerd. Het was natuurlijk ook te mooi om waar te zijn. Hoe had ik kunnen denken dat hij deze keer wél zou sterven? Hoe had ik zo stom kunnen zijn?!

Ik krabbelde overeind en wierp voorzichtig nog een laatste blik naar beneden. Tot mijn schrik zag ik dat Thomas mij recht in de ogen keek, op een manier die boekdelen sprak en mij vertelde dat hij al die tijd al had geweten dat ik bij hem in de buurt was geweest. Onthutst deed ik wankelend een paar stappen achteruit. Met enige moeite wist ik mijn evenwicht terug te vinden.

Hij had me gezien!

Had hij dan werkelijk doorgehad dat ik hem al die tijd al volgde? Kon dat waar zijn?

Angst overspoelde me. Ik grimaste bij dat idee. Wat als hij wist waar ik mee bezig was? Dan was alles voor niets geweest.

Maar die angst verdween dankzij mijn volgende gedachte. Ik lachte hardop. Hij had me gezien. Hij zou vast en zeker naar me toe komen. Bij nader inzien kwam dat toch wel goed uit. Hij en ik moesten nodig weer eens met elkaar praten.

HOOFDSTUK 1

Ik staarde naar zijn naam. Ik wist niet precies wat ik allemaal moest voelen. Ik wist wel dat ik me leeg voelde, maar het verdriet dat ik eigenlijk had moeten voelen, bleef weg. Ik zat nog steeds in de knoop met mijn gevoelens. Lucas had duidelijk een leegte achtergelaten. Maar of ik ooit écht iets voor hem had gevoeld, kon ik nog steeds niet zeggen.

Ik probeerde de laatste tijd sowieso niet al te veel naar mijn gevoel te luisteren. Ik deed gewoon wat ik moest doen. Wat van me verwacht werd. Iedere dag opstaan. Naar school gaan. Werken. Af en toe eens iets leuks doen met mijn vrienden.

Ik voelde een kneepje in mijn schouder en onwillekeurig begon ik te glimlachen. Ik draaide mijn hoofd naar links. Mijn beste vriend Matthew lachte bemoedigend, met zijn hand nog op mijn schouder. Ik zag dat zijn ogen nog rood waren van het huilen. Het was dan ook de eerste keer sinds een jaar dat hij weer aan Gwens graf had gestaan. Hij had het er weer even moeilijk mee gehad. Hij was in de war, net als ik.

Ik wierp een blik op het meisje waar Matthew zijn arm omheen had geslagen. Ze rustte met haar hoofd op zijn schouder en staarde een beetje afwezig naar de lucht. Dat meisje was mijn beste vriendin. Ik was nog steeds niet gewend aan het feit dat Matthew en Michelle nu iets met elkaar hadden, maar ze waren mijn beste vrienden, dus probeerde ik er zo goed mogelijk mee om te gaan.

Natuurlijk deden Matthew en Michelle beide hun best voor mij. Ze deden zo normaal mogelijk wanneer ik erbij was. Dat wil zeggen: zo min mogelijk vriendje/vriendinnetje-achtig. Op een vreemde manier was ik hen daar dankbaar voor. Buiten het feit dat ik het nog steeds raar vond dat mijn twee beste vrienden iets met elkaar hadden, kon ik het nog niet zo goed

aan om te worden geconfronteerd met dingen zoals liefde. Daarvoor had ik de afgelopen tijd teveel meegemaakt.

Natuurlijk was ik blij voor mijn vrienden. En ik was ook blij voor Jake en zijn nieuwe vriendin Annette, hoewel – ik moest het toegeven, hoe vervelend ik het ook vond – ik haar niet erg graag mocht. Jake scheen van haar te houden en ik gunde hem dat. Wat ik het ergste vond, was dat ze nu sinds twee weken bij ons in woonde. Sinds Ashley uit huis was gegaan en Tyler eindelijk samen was gaan wonen met Cheryl, was er volgens Jake genoeg ruimte. Ik had natuurlijk alleen maar gedaan alsóf ik blij was met Annettes aanwezigheid. Voor Jake. Maar volgens mij wist hij maar al te goed hoe ik er echt over dacht. Ik was nog altijd een slechte actrice en mijn oudste broer – de man die mij praktisch had opgevoed – kon ik al helemaal niet zo gemakkelijk voor de gek houden.

Annette zelf wist maar al te goed dat ik haar niet mocht en ik wist ook net zo goed dat zij mij niet mocht. Maar we probeerden dat beide zo goed mogelijk te verbergen, omdat we één ding gemeen hadden: we hielden allebei van Jake.

Ik zuchtte. Er was zoveel veranderd in mijn leven. Mijn twee beste vrienden in de hele wereld hadden ineens besloten dat ze verliefd op elkaar waren, Tyler en Ashley woonden niet meer bij ons en Annette had hun plaats ingenomen in huis, Malcolm was per hoge uitzondering voor de tweede keer blijven zitten in het zesde jaar en ikzelf was – door alle stress en vreemde gebeurtenissen van de afgelopen periode – ook in het zesde jaar blijven zitten. Ik had besloten om me erbij neer te leggen dat ik thuis zou moeten blijven, terwijl Matthew en Michelle beide gezellig naar dezelfde universiteit zouden gaan na de zomer.

Ik begon me af te vragen hoe er in godsnaam zoveel had kunnen gebeuren in iets meer dan een jaar tijd. Het was een

verschrikkelijk vreemd jaar geweest. Mijn vriend was gestorven, Matthews ex-vriendin was gestorven en...

Hij was vertrokken.

Met alle macht probeerde ik niet aan zijn naam te denken. Ik ergerde me aan het feit dat dat mij – na bijna een jaar! – nog steeds zoveel moeite scheen te kosten.

Het lukte me om niet aan zijn naam te denken, maar ik slaagde er niet in om niet aan hém te denken. In gedachten sloeg ik mezelf voor mijn kop. Ik wilde niet denken aan zijn perfecte blonde haren, die hij altijd in een scheiding aan de zijkant van zijn hoofd droeg. Ik wilde niet denken aan hoe het altijd had geleken alsof hij recht in iemands ziel kon kijken met een blik van zijn prachtige lichtblauwe ogen, die af en toe van kleur leken te veranderen, maar desondanks altijd net zo prachtig bleven. Aan hoe netjes en verzorgd hij er altijd uitzag in zijn zwarte kleding. Hoe hij er altijd voor me was geweest wanneer ik hem nodig had gehad. En hoe hij mij uiteindelijk vanuit het niets zomaar in de steek had gelaten...

Matthew kneep opnieuw in mijn schouder. Ik besepte dat ik al die tijd naar het graf van Lucas had staan staren. Ik was blij dat hij me uit mijn overpeinzingen wakker schudde. Het waren toch gedachten die ik niet meer zou moeten hebben. Hij had me achtergelaten. En hij kwam niet meer terug. Punt.

Michelle liet Matthew los en kwam aan mijn andere kant staan. Matthew sloeg zijn arm om me heen, terwijl Michelle haar linkerarm door mijn rechter haakte en bemoedigend naar me glimlachte.

‘Klaar om te gaan?’ vroeg Matthew uiteindelijk.

Ik haalde diep adem en knikte. Ik legde de bos met verschillende soorten gekleurde bloemen, die ik nog steeds in mijn handen hield, tegen Lucas’ steen aan en wierp nog een laatste blik op zijn naam voordat we terug liepen naar Matthews

rode convertible. Ik wist nog steeds niet hoe ik me moest voelen.

HOOFDSTUK 2

‘Ga gewoon met ons mee!’ riep Matthew uit, terwijl hij steeds opnieuw een tennisbal in de lucht gooide en weer opving.

Ik grinnikte. ‘Ja, hoor! En dan doen alsof ik ook al geslaagd ben?’

‘En toegelaten!’ riep Matthew uit. Met een boogje gooide hij de bal naar mij toe. Doordat hij op zijn rug lag, was het een belabberde worp. Wonder boven wonder wist ik de bal te vangen.

‘Trappen ze vast wel in,’ grinnikte Michelle, die aan de andere kant van mij in de smalle strook gras achter ons huis lag, met haar ogen dicht. We hadden een grote tuin, maar Jake hield niet van tuinieren, dus het grootste gedeelte was betegeld. Ik gooide haar de bal toe, maar besepte net iets te laat dat ze dat natuurlijk niet kon zien. Met een luide ‘plof’ landde de tennisbal op haar voorhoofd en rolde daarna weg. ‘Au!’ lachte ze, terwijl ze met een scheve grijns op haar gezicht over haar voorhoofd wreef met haar ene hand, en mij met haar andere hand een klap verkocht. Ik grinnikte en mijn vrienden lachten met mij mee.

‘Het klinkt wel hol daarbinnen,’ grapte ik, terwijl ik tegen de zijkant van haar hoofd tikte. Door die opmerking moest ik nog een klap incasseren. Grinnikend wreef ik over mijn arm, over de plek waar Michelle me zonet twee keer achter elkaar had geslagen. ‘Ik ga jullie missen,’ zei ik toen, plotseling serieus. Ook Matthew en Michelle stopten met lachen. Michelle ging op haar zij liggen en keek me aan. ‘Wij jou ook.’ Ze glimlachte. Ik zag weer dat spoor van medelijden in haar lach. Diezelfde uitdrukking hadden Matthew en zij de laatste tijd voortdurend op hun gezicht, al vanaf het moment dat we te weten waren gekomen dat ik niet was geslaagd voor mijn eindexamens. Ik had een hekel gekregen aan die uitdrukking. Ja, ik vond het

verschrikkelijk dat ik was blijven zitten en niet samen met mijn beste vrienden naar de universiteit kon gaan. Maar dat betekende niet dat ik ineens zielig was.

‘Ach, ik kom jullie volgend jaar achterna,’ zei ik, alsof het niets was, terwijl ik mijn schouders ophaalde. Michelle glimlachte breed, maar het was duidelijk dat ze niet geloofde dat ik er niet mee zat. En dat was volkomen terecht. Natuurlijk wilde ik met mijn vrienden mee. Maar ik had de afgelopen tijd zoveel meegemaakt. Het was niet raar dat ik was blijven zitten. Het was zelfs beter. Matthew was ook bijna blijven zitten. Hij had zijn examens allemaal met de hakken over de sloot gehaald. Het was egoïstisch, maar stiekem baalde ik ervan dat hij was geslaagd. Samen blijven zitten met Matthew was een stuk minder erg geweest.

‘Als je nog een keer blijft zitten, kom je gezellig bij Maddy en Kirsten in de klas,’ zei Michelle plagend, terwijl ze me een por gaf met haar elleboog. Michelle had nog altijd een hekel aan Maddy en Kirsten, de populairste meisjes van de school. Ik had ook altijd een hekel aan hen gehad, maar sinds Lucas’ dood waren ze veranderd. Ze waren zich veel minder hatelijk gaan gedragen. Bijna vriendelijk zelfs. Maar Michelle vergaf zelden iemand. Zo was ze nu eenmaal. Ze had vanaf het begin af aan een hekel gehad aan Maddy en Kirsten, dus dat zou ook altijd zo blijven.

‘Ik wou echt dat ik mee kon,’ zei ik peinzend. ‘School gaat echt saai worden zonder jullie.’

‘Je komt bij Derreck en Raymon in de klas,’ zei Matthew, in een poging mij op te vrolijken. ‘En bij Malcolm. Alweer.’ Hij grinnikte. Ik ging er maar niet op in. Een heleboel mensen op school wisten ondertussen wie Malcolm was en maakten grapjes over hem. Zelfs mijn vrienden. Ik kon het hen niet echt kwalijk nemen, dacht ik. Ik wist hoe hij er voor de buitenwereld

uitzag. Een depressieve jongen, die nooit buiten kwam en nooit met iemand sprak of iemand aankeek. Voor anderen leek het waarschijnlijk alsof Malcolm nergens om gaf.

Maar ik wist hoe het echt zat. Ik was de enige die dat wist. Hij had er een heel goede reden voor om zich zo te gedragen, maar ik zou het nooit aan iemand uit kunnen leggen, simpelweg omdat ze me niet zouden geloven en mij dan ook voor gek zouden verklaren. Bovendien was het beter voor Malcolm zelf als hij zoveel mogelijk uit de belangstelling bleef.

‘En je komt bij Stacey in de klas,’ zei Michelle. ‘Dat is wel leuk, toch?’

‘Jawel,’ mompelde ik. Stacey had altijd een klas lager gezeten dan wij. Sinds afgelopen schooljaar gingen we veel met haar om. Ze had niet echt vrienden in haar klas, dus was ze vaak bij ons komen zitten. Ze had het vervelend voor me gevonden dat ik was blijven zitten, maar ze had niet kunnen verbergen dat ze stiekem blij was dat ik nu bij haar in de klas kwam. Ineens voelde het niet meer zo erg om te blijven zitten. Gezien de omstandigheden was het beter voor mezelf om een jaartje over te doen, en het was leuk voor Stacey dat we bij elkaar in de klas kwamen. ‘Ja,’ zei ik toen wat overtuigender. ‘Ja, dat wordt wel gezellig.’

Mijn telefoon piepte en trilde en snel viste ik het ding uit mijn broekzak. Ik wierp een blik op het schermpje en grijnsde. ‘Als je het over de duivel hebt...’ grinnikte ik, terwijl ik het sms’je dat ik zojuist had gekregen opende.

‘Stacey?’ vroeg Michelle. Ze kwam wat dichterbij me liggen, zodat ze mee kon lezen.

Matthew grinnikte, terwijl hij ook dichterbij schoof. ‘Stacey is geen duivel,’ zei hij grinnikend. ‘Ze is eerder een soort klein kabouterdje. Met een scheve, rode neus, een dikke bril en een beugel.’ Ik keek Matthew afkeurend aan en hij haalde zo

onschuldig mogelijk zijn schouders op. 'Ik zeg het gewoon zoals het is!' riep hij verontwaardigd uit. Ik hoorde Michelle afkeurend met haar tong klakken en ik rolde met mijn ogen, om me vervolgens weer op mijn mobieltje te richten. Stacey was dan misschien een opvallende verschijning – in de negatiefste zin van het woord – maar ik kon er niet tegen als mensen rare dingen over haar zeiden. Stacey was best aardig en bovendien een van de weinige vrienden die ik nog over had op school, nu Malcolm en ik de enige waren die bleven zitten.

'Ze vraagt of ik nog langskom,' zei ik verbaasd. Stacey en ik konden het dan misschien goed met elkaar vinden, maar buiten school spraken we nooit met elkaar af. Vooral het woordje 'nog' verbaasde me. Alsof ik met haar had afgesproken. Ik kon me er helemaal niets van herinneren.

'Ja, doen we!' riep Matthew enthousiast uit. Michelle en ik wierpen elkaar een fronsende blik toe en keken Matthew vervolgens achterdochtig aan.

'Je vond haar toch een kabouter met een scheve neus?' vroeg Michelle gepikeerd. Ook zij kon er niet tegen wanneer iemand Stacey belachelijk maakte. Ze kon sowieso niet zo goed tegen onrecht. Zelfs van haar eigen vriendje leek ze dat niet te kunnen accepteren.

'Nou, dat bedoelde ik niet raar, hoor,' zei Matthew met opgetrokken wenkbrauwen. Hij ging overeind zitten. 'Kom op!' riep hij uit. 'Wordt gezellig. Ik weet waar ze woont. Ik rij wel.' Voor ik het wist, was hij al via de achterdeur ons huis binnen gegaan.

Michelle en ik kwamen beide overeind en keken elkaar opnieuw bevreemd aan. 'Hij probeert vast die rotopmerking goed te maken door ineens te doen alsof hij haar geweldig vindt,' zei Michelle fronsend. We wisten allebei dat Matthew Stacey heus wel mocht, maar dat hij haar maar wat graag

belachelijk maakte achter haar rug om. ‘Zullen we dan maar gaan?’ zuchtte Michelle uiteindelijk. Ik knikte. Het was niet alsof we iets beters te doen hadden.

Toen we onze spullen hadden gepakt en het huis verlieten via de voordeur, zat Matthew al in zijn convertible. Michelle en ik sprongen beide achterin, waarna Matthew met belachelijk veel lawaai optrok en veel te snel de straat uit racete.

Het huis van Stacey was niet zo heel ver weg. Ze woonde buiten de stad, net als ik, maar dan aan de andere kant. Het was ongeveer een halfuur rijden vanaf mijn huis, maar met Matthew achter het stuur was dat ongeveer een kwartiertje. Hoewel ik zijn roekeloosheid niet goedkeurde, waren Michelle en ik zijn rijstijl inmiddels gewend en besteedden we er weinig tot geen aandacht meer aan. We konden echter de neiging niet onderdrukken om elkaar aan te kijken en met onze ogen te rollen, iedere keer dat we bij een stoplicht stonden en Matthew de behoefte voelde om iedereen die ook rechtdoor ging uit te dagen tot een race. Bij het laatste stoplicht waar we moesten stoppen, kwamen we vooraan te staan, naast een paar jonge jongens in een snelle gele wagen, die ook rechtdoor moesten. Matthew drukte zijn gaspedaal een paar keer diep in, waarmee hij een dreigend geluid veroorzaakte, en keek hen uitdagend aan. De jongens grinnikten laatdunkend en de bestuurder van hun auto beantwoordde Matthews uitdaging met eenzelfde soort geluid, zij het minder luid en minder dreigend.

‘Hier gaan we weer,’ mompelde Michelle geïrriteerd, toen het stoplicht op groen sprong en Matthew als een gek optrok. Hij reed de gele sportwagen er met gemak uit en – hoewel ik zijn gezicht niet kon zien in de achteruitkijkspiegel – wist ik zeker dat hij een triomfantelijke grijns op zijn gezicht had. Michelle leunde naar voren, tegen de lege passagiersstoel aan.

Ook ik leunde een beetje naar hen toe, zodat ik kon horen wat ze zou gaan zeggen. 'Je veroorzaakt nog eens ongelukken!' schreeuwde ze boven het lawaai van de motor en de wind uit, terwijl Matthew een landweggetje insloeg en daar minstens veertig kilometer te snel door de bochten vloog.

'Ik versta je niet!' hoorde ik Matthew boven het lawaai uitroepen. Hij draaide zijn gezicht richting Michelle en ik zag dat hij een uitdagende glimlach op zijn gezicht had. Hij wist ook dat Michelle een hekel had aan zijn gedrag op de weg. Met een nors gezicht liet ze zich weer in haar stoel zakken en met ogen die vuur schoten, sloeg ze demonstratief haar armen over elkaar. Ze keek zelfs mij niet aan, wat waarschijnlijk betekende dat Matthew haar humeur flink had weten te verpesten. Ik zuchtte onmerkbaar en draaide mijn hoofd de andere kant op, terwijl ook ik me weer in mijn stoel liet zakken. Gezellig.

Een paar minuten later reden we de tweehonderd meter lange oprit naar de boerderij op waar Stacey woonde, samen met haar ouders. Blijkbaar had ze ons zien aankomen, want ze stond al bij de deur voordat wij waren uitgestapt. Ze begroette ons breed lachend. Ik besepte dan ook dat ze waarschijnlijk nooit vrienden over de vloer kreeg. Ze leek ook aangenaam verrast door de aanwezigheid van Matthew en Michelle. 'Kom binnen!' riep ze enthousiast uit, terwijl ze ons wenkte. 'Mijn moeder heeft een appeltaart gebakken.' We liepen achter Stacey aan naar binnen en Matthew keek mij achter haar rug om geamuseerd aan. Michelle porde hem met haar elleboog om hem duidelijk te maken dat hij Stacey niet belachelijk mocht maken. Matthew keek haar onschuldig aan, maar Michelle schudde dreigend haar hoofd. Ze was duidelijk nog steeds boos op hem vanwege de roekeloze rit naar Staceys huis.

We kwamen in de keuken aan en Stacey gebaarde dat we aan de krakkemikkige witte tafel moesten gaan zitten. Michelle nam plaats naast mij, zodat Matthew wel tegenover ons moest gaan zitten. Hij leek nu genoeg te krijgen van haar nukkige gedrag en wierp haar een vernietigende blik toe, terwijl hij tegenover mij ging zitten. In gedachten rolde ik met mijn ogen. Dit was precies waar ik bang voor was geweest. Als Matthew en Michelle gewoon vrienden waren gebleven, hadden we dit soort momenten niet gehad. Oké, Michelle had altijd commentaar gehad op alles wat Matthew deed, maar gewoonlijk waaide dat veel sneller over. Nu ze dan zagezegd een relatie hadden, was alles tien keer zo erg geworden.

Niemand zei iets, totdat Stacey voor ons alle drie een groot stuk appeltaart neerzette. We mompelden bedankjes, terwijl ze plaatsnam tegenover Michelle, met een iets kleiner stuk taart voor zichzelf. Ze keek ons stuk voor stuk glimlachend aan, zonder iets te zeggen. We lachten alle drie een beetje ongemakkelijk terug.

‘Waarom heb je ons uitgenodigd?’ vroeg Matthew plotseling achteloos, terwijl hij zijn vorkje zorgvuldig aan de kant legde, het stuk appeltaart met zijn beide handen optilde en er een flinke hap uit nam.

‘Ze heeft ons niet uitgenodigd, ze heeft Karen uitgenodigd!’ beet Michelle hem toe. Matthew wierp haar een nietszeggende blik toe en keek Stacey vervolgens opnieuw vragend aan, alsof Michelle niets had gezegd.

‘Jullie zijn ook altijd welkom, hoor,’ zei Stacey vriendelijk, zich tot Michelle richtend. Vervolgens draaide ze zich weer naar Matthew. ‘Ik heb jullie uitgenodigd, omdat ik jarig ben!’ riep ze uit, met een brede lach op haar gezicht.

Even leek geen van ons te weten wat we moesten zeggen. Stacey keek Matthew nog steeds aan met die brede

grijns op haar gezicht. 'Jarig?' vroeg Matthew toen, een beetje uit het veld geslagen. Langzaam legde hij zijn stuk appeltaart terug op het gebaksbordje en begon er schuld bewust naar te staren. Michelle en ik keken elkaar met opgetrokken wenkbrauwen aan.

'Ja!' riep Stacey uit. Terwijl zij nog steeds met een brede grijns op haar gezicht zat, bleef het akelig stil. Ik schaamde me een beetje, omdat ik niet had geweten dat Stacey vandaag jarig was.

'Gefeliciteerd,' piepte Michelle uiteindelijk met een klein stemmetje, na een veel te lange en veel te ongemakkelijke stilte. Matthew en ik mompelden ook felicitaties, weliswaar zonder Stacey aan te kijken.

'Komen er niet meer mensen?' vroeg Matthew toen onbeschaamd.

'Matthew!' siste Michelle dreigend. Ze had net als ik gedacht dat die vraag bedoeld was om Stacey te kwetsen.

En als dat de bedoeling was geweest, had het gewerkt. Staceys gezicht betrok lichtelijk. 'Nee,' mompelde ze. 'Mijn ouders moeten werken. Mijn familie woont nogal ver weg. En vrienden... heb ik niet echt,' gaf ze toe. Ze slikte duidelijk hoorbaar en staarde naar het tafelblad. 'Er is één jongen...!' begon ze toen enthousiast, maar al snel slikte ze haar woorden in en liet haar schouders hangen. 'Hmm, nee. Ik denk niet dat hij komt...'

Ik had het met Stacey te doen. Als wij hier niet naartoe waren gekomen, had ze alleen gezeten, op haar verjaardag. Wij hadden zelfs niet eens de moeite genomen om haar verjaardag te onthouden. En wij waren nota bene haar enige vrienden! 'Stacey,' zei ik vastbesloten. 'Je hebt wel vrienden. Ze zijn hier nu.'

Aarzelend keek ze naar me op en ze wist een klein glimlachje tevoorschijn te toveren.

‘Lekker tactloos, Matthew,’ mompelde Michelle kribbig. Stacey schudde snel haar hoofd. ‘Het maakt niet uit.’

‘Ik vroeg het alleen maar omdat we een verrassing voor je hebben,’ zei Matthew tegen Stacey. Stacey keek hem verbaasd aan, terwijl Michelle en ik hetzelfde deden. Een verrassing? Wat was hij nu weer aan het doen? ‘We dachten dat het leuk zou zijn om met z’n vieren naar de film te gaan!’ riep Matthew uit. ‘Daarom vroeg ik of er nog meer mensen kwamen,’ voegde hij er snel aan toe, meer tegen Michelle dan tegen Stacey, om haar duidelijk te maken dat zijn intenties zo slecht nog niet waren.

‘Echt?’ riep Stacey uit. Haar gezicht klaarde direct op. Matthew knikte en ze keek van hem naar Michelle en mij. Ik knikte ook en Michelle glimlachte. Dat had hij goed bedacht.

‘Maar dan moeten we nu wel gaan,’ zei Matthew, terwijl hij een blik op zijn horloge wierp.

‘Ja!’ riep Stacey uit, terwijl ze direct opstond. ‘Wat een leuk idee!’ Haar gezicht straalde. ‘Wanneer hebben jullie dat bedacht?’ Ze wachtte niet op antwoord, maar draaide zich om en verdween de hal in.

‘Je dacht toch zeker niet dat je vrienden je verjaardag zouden vergeten?’ riep Matthew haar na. Hij lachte zijn ‘je hoeft me niet te bedanken’-lach naar ons en ik schudde grinnikend mijn hoofd.

‘Je bent geweldig,’ verzuchtte Michelle met tegenzin en ze stond toe dat Matthew zijn arm om haar heen sloeg.

Stacey stak haar hoofd om de hoek van de deurpost. ‘Schiet op dan!’ riep ze opgetogen uit. Michelle en Matthew liepen snel achter haar aan en ik volgde hun voorbeeld. Ik voelde me nog steeds een beetje schuldig over het feit dat ik

Staceys verjaardag was vergeten, maar ik kon een grijs niet onderdrukken. Ik had nooit gedacht dat Matthew degene zou zijn die ervoor zou zorgen dat Stacey toch nog een leuke verjaardag zou krijgen.

HOOFDSTUK 3

Voor de zoveelste keer die week lagen mijn vrienden en ik op onze rug in mijn achtertuin. Het was onze laatste dag samen. Nou ja, een halve dag. Amper. Over slechts een paar uur zouden Matthew en Michelle richting de universiteit vertrekken en zou ik hier achterblijven. Ik had geaccepteerd dat ik was blijven zitten, maar ik kon me niet voorstellen hoe school eruit zou gaan zien zonder mijn twee beste vrienden.

‘Ik denk dat ik zo maar moet gaan,’ mompelde Matthew neerslachtig, terwijl hij met een boterbloempje speelde dat hij zojuist had geplukt. ‘De laatste dingen inpakken en zo. Als ik een paar minuten voor vertrek nog eens thuis kom, vermoordt mijn moeder me met haar blote handen.’

Michelle zuchtte. ‘Ja, we moesten zo maar gaan.’ Ze ging rechtop zitten en keek mij afwachtend aan. Ik keek haar ook aan en hoewel ik doorhad dat ze wachtte tot ik ook overeind kwam, deed ik dat niet. Ik bleef naar haar staren, zonder daadwerkelijk iets te zien. Mijn enige gedachte was dat mijn vrienden straks weg zouden gaan. Voor een jaar. Ik zou ze pas de volgende zomer weer zien. Met een beetje geluk zouden ze met kerst terugkomen, maar zij zouden er alvast achter komen hoe het studentenleven eruit zag, terwijl ik nog steeds vast zat op de middelbare school. Bovendien waren Michelle, Matthew en ik nog nooit zo lang van elkaar gescheiden geweest. Al sinds ik me kon herinneren, waren wij drieën altijd bij elkaar. We deden vrijwel alles samen. En ik zou hen niet alleen gaan missen, ik was zelfs – en zelfs ik vond dat belachelijk – een beetje bang om zonder hen terug te gaan naar school. Ze hóorden daar. Ze hoorden híér, bij mij.

Peinzend beet ik op mijn onderlip toen ik me ervan bewust werd dat ik Michelle nog steeds aanstaarde. Haar

afwachtende blik was ondertussen veranderd in een bezorgde uitdrukking. Ik beseftte dat mijn vrienden mij hier nooit alleen achter zouden laten als het slecht met mij ging, dus toverde ik een klein, geforceerd lachje tevoorschijn, voordat ik half overeind krabbelde. Michelle en Matthew moesten zo gaan. Dat móést. Ik was gezakt. Zij niet. Zij moesten verder gaan. Haast ongemerkt schudde ik mijn hoofd. Ik gedroeg me absoluut belachelijk.

Michelle en ik stonden op en Matthew en Stacey volgden ons voorbeeld. Ik keek van Matthew naar Michelle, die mij allebei aan stonden te kijken. Stacey keek ons steeds even ongemakkelijk aan, waarna ze haar blik weer op de grond richtte. Ik realiseerde me dat het voor haar moest voelen alsof ze hier niet bij hoorde. En dat was misschien ook wel zo, hoewel ik haar dat nooit zo zou durven vertellen.

‘Dus wordt dit nu ons dramatisch afscheid?’ grapte Matthew, terwijl hij een grijns forceerde. Michelle en ik grinnikten zachtjes en vreugdeloos. Matthews grijns ebde langzaam weg en hij keek me serieus aan. ‘Volgend jaar ga je met ons mee,’ zei hij bemoedigend, terwijl hij een stap in mijn richting zette.

‘Ja, inderdaad,’ voegde Michelle daar vastbesloten aan toe. Ook zij zette ongemerkt een stap in mijn richting, waardoor Stacey nu niet alleen figuurlijk maar ook letterlijk buitengesloten werd. Maar voor haar kon ik nu even geen aandacht of medelijden opbrengen. Mijn vrienden zouden zo weg gaan. ‘Als je goed je best doet, gaan we volgend jaar met z’n drieën! Dan gaan we alle verloren tijd inhalen!’

‘Zeker weten!’ riep Matthew gedecideerd uit. Er verscheen een brede lach op zijn gezicht, totdat Michelle plotseling in huilen uitbarstte en ook zijn gezicht betrok.

‘Ik ga je zo missen!’ riep Michelle toen uit, terwijl ze de laatste afstand tussen ons overbrugde en haar armen stevig om me heen sloeg.

Ook ik voelde tranen achter mijn ogen prikken, terwijl ik op mijn beurt mijn armen om haar middel sloeg. ‘Ik jou ook,’ mompelde ik gesmoord. Ik kneep mijn ogen dicht in een poging de tranen tegen te houden, maar die begonnen desondanks te stromen. Na een paar seconden voelde ik nog een paar armen, die zich om Michelle en mij heen sloten. Matthew had zich ook bij onze omhelzing aangesloten en kneep zachtjes in mijn schouder. Hij was niet goed in het uiten van zijn emoties, maar ik wist dat hij zich minstens zo ellendig voelde als Michelle en ik. Ik liet Michelle met één arm los en sloeg die arm om Matthew heen.

Ik wist niet hoe lang we zo hadden gestaan, maar pas na een lange tijd lieten we elkaar los en durfden we elkaar weer aan te kijken. Ik keek van Michelle naar Matthew. Zelfs hij had een rood hoofd en lichtelijk waterige ogen gekregen, hoewel hij dat probeerde te verbergen door snel naar de grond te staren.

Toen durfde ik eindelijk de vraag te stellen die al door mijn hoofd spookte sinds het moment dat ik voor het eerst besepte dat mijn vrienden zonder mij zouden gaan studeren. ‘We blijven nog wel vrienden, toch?’

Michelle zette grote ogen op. ‘Natuurlijk!’ riep ze verwonderd – haast beledigd – uit.

Ik keek Matthew aan, alsof ik hoopte dat ook hij dat zou bevestigen. Hoewel hij nooit echt zijn gevoelens toonde, deed hij dat tot mijn verbazing deze keer wel. ‘Natuurlijk,’ beaamde hij stellig.

Hoewel ik nog steeds wilde huilen van verdriet, drong ik mijn tranen terug en glimlachte. ‘Ik ook,’ zei ik, volledig overtuigd. Het was misschien een domme vraag geweest, maar

het leek me nogal gemakkelijk om mensen te vergeten die je amper zag. Ik zag het continu overal om me heen gebeuren en ik wilde gewoon niet dat hetzelfde gebeurde met mij en mijn vrienden. 'Maar nu moeten jullie gaan. Jullie mogen niet te laat komen!' Michelle en Matthew lachten naar me, waarna ik hen voorging naar binnen. Bij de voordeur omhelsden we elkaar nog een laatste keer.

'Tot snel,' zei Matthew vastbesloten.

'Tot snel,' mompelde ik terug, terwijl Michelle hetzelfde tegen mij zei.

Toen ze in Matthews convertible de straat uitreden, claxonnerde Matthew naar me, terwijl Michelle en ik naar elkaar bleven zwaaien totdat ze uit mijn zicht verdwenen waren.

Even bleef ik in de deuropening staan. Ik kon echt niet geloven dat ik Michelle en Matthew een jaar niet zou zien. Het was onvoorstelbaar. Hoewel we zojuist nog zo hadden zitten huilen, omdat we afscheid hadden moeten nemen, was het net of ik ze maandag op school gewoon weer zou zien. Ik bleef erbij dat ik het me gewoon niet voor kon stellen hoe school eruit zou gaan zien zonder Matthew en Michelle.

Plotseling herinnerde ik me weer iets. Stacey zat nog in de tuin.

Snel gooide ik de voordeur dicht en liep door het huis naar de achtertuin. Ze zat in het gras, met haar hoofd voorovergebogen en haar rug naar me toe. Aarzelend liep ik naar haar toe en ging naast haar zitten. Ik was er vrij zeker van dat ze zich buitengesloten had gevoeld. Ik keek haar aan, maar zei niets. Ook zij zei niets, terwijl ze naar haar handen staarde, waarmee ze werktuiglijk aan het gras plukte.

'Jullie waren het vergeten, hè?' vroeg ze uiteindelijk met een klein stemmetje.

‘Wat?’ flapte ik eruit, terwijl ik even uit het veld geslagen was. Ik had verwacht dat ze iets anders zou gaan zeggen.

‘Mijn verjaardag,’ mompelde ze. ‘Jullie hadden het niet echt onthouden, hè?’

‘O,’ zei ik zachtjes. Ik twijfelde eraan of ik haar de waarheid wel moest vertellen. ‘Matthew had dat uitje naar de bioscoop ter plekke bedacht,’ zei ik uiteindelijk schuldbeust. Ik kon het niet over mijn hart verkrijgen om recht in haar gezicht te zeggen dat we inderdaad niet hadden geweten dat ze jarig was geweest toen ze ons bij haar thuis had uitgenodigd, maar ik wilde ook niet tegen haar liegen.

Even was ze stil. ‘Maakt niet uit,’ mompelde ze toen. Ik zag haar mondhoeken langzaam omhoog krullen. ‘Ik vond het toch heel lief van jullie dat jullie me meenamen.’

‘Vanzelfsprekend,’ zei ik een beetje verbaasd. ‘Jij bent onze vriendin.’

Voor het eerst sinds het begin van dit gesprek keek Stacey me aan. ‘Maar Matthew, Michelle en jij zijn b ste vrienden,’ zei ze neerslachtig. ‘Daar kan niemand tussen komen.’ Ze ging weer verder met staren naar haar handen.

‘Nee,’ zuchtte ik toen. Ik besloot dat ik maar het beste eerlijk kon zijn daarover. ‘Daar kan niemand tussen komen,’ beaamde ik. Ik zag Staceys gezicht nog iets meer betrekken en besepte dat ik haar hiermee kwetste, hoewel dat niet mijn bedoeling was geweest. ‘Maar dat betekent niet dat wij geen vrienden kunnen zijn,’ zei ik toen, in een poging haar op te beuren. Dat leek te werken, want ze keek op met een vragende, dringende blik in haar ogen, alsof ze al wist wat ik zou gaan zeggen en dat dolgraag wilde horen. ‘Ik ken Matthew en Michelle al zo lang,’ legde ik uit. ‘Al vanaf de kleuterschool. Ik heb altijd bij hen in de klas gezeten. We hebben zoveel

meegemaakt en we weten alles van elkaar. Het is logisch dat daar niemand tussen kan komen.’ Ik legde troostend mijn hand op Staceys schouder. Ik wist dat zij nooit zulke vrienden had gehad. ‘Jij bent ook onze vriendin. Het enige verschil is dat Michelle, Matthew en ik elkaar al wat langer en beter kennen.’

Staceys onderlip trilde, terwijl ze probeerde te glimlachen, wat uiteindelijk mislukte. Ze was een beetje rood aangelopen en ik dacht dat ze ieder moment in huilen uit kon barsten. Ik probeerde te beseffen wat dit voor haar moest betekenen. Het moest voor haar de eerste keer zijn dat ze echt vrienden had. Mensen die haar mochten voor wie ze was. ‘Dank je,’ mompelde ze toen. Haar stem trilde een beetje. Ze duwde haar bril omhoog en wreef in haar ogen om de tranen tegen te houden, die desondanks toch begonnen te stromen. ‘Ik vind het niet leuk voor je dat je bent blijven zitten,’ zei ze oprecht. ‘Maar wat mij betreft, gaat het examenjaar voor mij het beste schooljaar ooit worden.’

Ik grijnsde. ‘Geloof me,’ zei ik vastbesloten. ‘Daar zorg ik wel voor.’